



PÅ EN UTFLYKT

- Jane Trygg-Kaipiainen -

Oj vad det var varmt i Djurholm! Sommaren hade kommit på riktigt för en vecka sedan, och livet i staden gick sin gång lugnt och skönt, och allt var så bra som det bara kunde vara.

Stadens ungar och deras föräldrar väntade på bussen på busstationen. De hade blivit inbjudna på en sommarutflykt. Fröken Uggle, deras reseledare, hade inte kommit ännu. Plötsligt ropade en av rävungarna, det var rävflickan Greta:

- Där kommer fröken Uggle! Hon sitter i bussen!

Bussen stannade och chauffören, farbror Elg, öppnade dörren. Fröken Uggle hälsade alla familjer hjärtligt välkomna. Hon tackade dem också för att de kunde stå i kö så fint. Det fanns egen plats för alla i bussen. När de hade satt sig på bussbänkarna och spänt fast sina säkerhetsbälten stängde farbror Elg dörren och resan började.

Under resan sjöng de sånger tillsammans och fröken Uggle berättade historier om allt som hade hänt under året. Hon berättade om den höstdag då Rufus var på promenad och hur farbror Elg inte kunde se ordentligt genom bilfönstret.

- Ojoj, det var hemskt! sade farbror Elg bakom ratten.

- Vilken tur att farmor Björnsson kom och räddade Rufus i sista sekunden, tillade han.

Fröken Uggle berättade också om de tre kloka rävungarna som inte rutschade vid vägkanten eller lekte på vägen, som alla hade fått läsa i tidningen på vintern. Rävungarna Gerda, Greta och Gabriel tittade på varandra men sade ingenting. Reportern Leila Varg var också med på resan tillsammans med sin lilla dotter Maja. Även reportern tittade på rävungarna och smålog.

Fröken Uggle ville varna alla ungar om vad kan hända om man gör något utan lov, som när en lounge hade tagit sin cykel och cyklat iväg. Som tur hade denna lilla lounge haft en cykelhjälm på sig, annars kunde det ha gått illa. Lelle rodnade och kände sig då mycket snopen. Fröken Uggle fortsatte med att berömma loungen för att han hade använt cykelhjälm. Då applåderade alla och Lelle såg gladare ut.

Chauffören farbror Elg stannade bussen på en rastplats vid en sjö. De kunde ta ett dopp i vattnet och äta lite glass efteråt. Fröken Uggle

varnade ungarna för att inte rusa ut ur bussen. Man skulle stiga av lugnt. Det kunde nämligen komma andra bussar eller bilar till samma rastpalats och då skulle utrusarna bli påkörda. Och resenärerna gick ut lugnt och fint.

Ungarna simmade och plaskade i det varma vattnet. Både föräldrarna och strandvakten, unge herr Birger Svan, höll hela tiden ett öga på de simmande ungarna. Birger Svan visade ungarna var det var grunt och var det var djupt på stranden. De skulle hålla till inom det märkta området. Då Gabriel Räv kom och frågade honom om man kunde dyka från bryggan, klappade Birger Svan Gabriel på axeln och sade: - Bra att du frågade. Det är tryggt att dyka här eftersom det är tillräckligt djupt. Men kom ihåg

att aldrig dyka från främmande bryggor utan att fråga om lov.

När de hade simmat färdigt, klätt på sig, valt den godaste glasstruten och börjat äta den, körde Gabriel Svan hem med sin båt. Han tog på sig flytvästen och åkte några varv på den stilla sjön. Ungarna vinkade åt honom från stranden och ropade:

- Hej då! Sedan steg alla Djurholmare in i bussen och fortsatte sin resa igen.

Det blev en dag att minnas. Man pratade om de oförlömliga minnena under följande vinter då livet i staden Djurholm gick sin gång lugnt och skönt, och allt var så bra som det bara kunde vara.

